

Sygn. akt V KZ 51/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **S. C.**

oskarżonego z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 października 2016 r.

zażalenia oskarżonego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu

Okręgowego w K. z dnia 30 sierpnia 2016 r., sygn. akt II Ka (...)

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku tego Sądu z dnia 8 lipca 2016 r.

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i 530 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji oskarżonego z uwagi na nieusunięcie braku w postaci sporządzenia i podpisania jej przez adwokata albo radcę prawnego. W zażaleniu oskarżony podniósł m.in. że w art. 526 § 2 k.p.k. mowa jest jedynie o powinności wykonania tych czynności przez jeden ze wskazanych podmiotów, co nie oznacza przymusu adwokacko-radcowskiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie można podzielić stanowiska wyrażonego w zażaleniu. Wprawdzie rzeczywiście ustawodawca posłużył się w art. 526 § 2 k.p.k. sformułowaniem, że kasacja, która nie pochodzi od wskazanych tam podmiotów, **powinna** być sporządzona i podpisana przez adwokata albo radcę prawnego, a więc nie użył słowa „musi”, lecz nie ulega wątpliwości konieczność wykonania tej czynności

przez któryś ze wskazanych podmiotów fachowych, jeżeli kasacja pochodzi od innej strony niż prokurator. Obowiązek wykonania czegoś, co kryje się pod określeniem „powinien”, wynika również z innych przepisów proceduralnych, np. z art. 446 § 1 k.p.k. czy art. 545 § 2 k.p.k. Na taki sposób odczytania słowa „powinien” zwracał wielokrotnie uwagę m.in. Sąd Najwyższy (zob. postanowienia: z dnia 26 stycznia 2005 r., III KZ 41/04 – Lex 146250, z dnia 20 maja 2010 r., V KZ 16/10 – Lex 844206, z dnia 15 marca 2011 r., V KZ 5/11 - Lex 1144662, z dnia 18 września 2013 r., V KZ 62/13 – Lex 1365525).

Z przytoczonych względów utrzymano w mocy zaskarżone zarządzenie.